

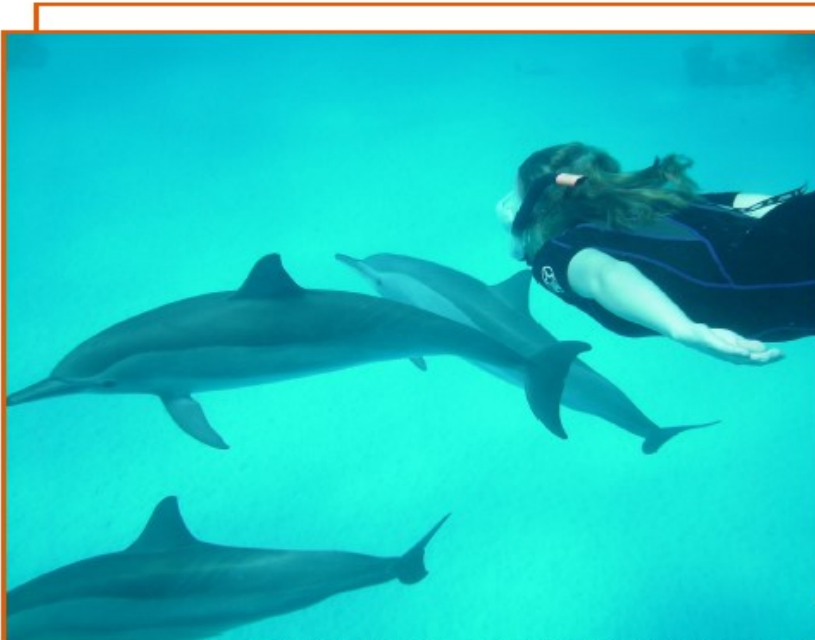
Ik ben Kim van Aanholt. Ik heb mijn hele leven al een rugzakje bij mij, dit rugzakje heet Cystic Fibrosis. Dolfijnen helpen mij om mijn leven draaglijk te maken, mijn leven kleur te geven, om mijn leven te verlichten. Sinds ik met dolfijnen zwem ben ik weinig ziek, en voel ik mij heel gelukkig.

Ik liet me heel zachtjes in het water glijden. Niet wetend wat mijn lichaam ging doen. Zal ik na een zware infuuskuur klaar zijn om weer te spelen met jullie? Weer aan te kunnen zetten tot een snel snorkelavontuur met jullie?

Er was een heel lief klein dolfijntje die mij het antwoord op deze vragen kwam brengen. Ik zag jullie allemaal voor mij zwemmen, zo heel zachtjes en vertrouwd door het water heen. Mijn benen gingen sneller, mijn ademhaling ging langzaam omhoog, ik wilde zo graag bij jullie zijn. Ik zag jou voor mij zwemmen, en ik wilde jouw aandacht voor mij winnen, ik ging sneller zwemmen, mijn benen gingen sneller, mijn spieren werden wakker, aanzettend op mijn conditie wilde ik jouw kant op komen. Je zag me vanuit je ooghoekjes aan komen zwemmen, je begon heel langzaam te draaien, precies de kant op waar ik heen wilde gaan, richting jou.

Je kijkt me aan, en in gedachten praten we met elkaar. Ik vertel jou dat ik minder hard en minder veel kan zwemmen dan vroeger, jij reageert zachtjes op mij en begint langzamer te zwemmen. Je kwam naast mij liggen, en kijkt me heel intens aan. We zwemmen even heel zachtjes verder, even een moment om op adem te komen samen.

Je oogjes beginnen ineens groter te worden, je lichaamstaal verandert. Ik weet wat jij wilt...: je wilt met mij spelen, in het diepe. Ik luister naar mijn hart en haal heel diep adem, ik voel hoe mijn longen zich vullen met lucht. Ik zet me zachtjes af en ga met je mee naar beneden. Ik vecht voor jouw aandacht, ik draai om jou heen, lach onderwater, jij draait om mij heen, en maakt geluiden. We lijken even twee kleine kindjes, die samen spelen. We genieten heel intens samen van dit moment. We voelen ons even één worden, jij als dolfijn en ik als mens, en toch kunnen we één worden in de natuur. We blijven heel even samen beneden. Maar ik realiseer me ook, dat ik niet zoveel lucht heb en samen gaan we weer terug naar boven, terug naar de realiteit. Ik haal diep adem, en zoek je gelijk weer door mijn brilletje.

Je kijkt op dat moment net even om... om mij gedag te zeggen... ik bedank je in gedachten.. en laat je dan weer vrij, vrij om je leventje te leiden zoals jij dat zou willen, allebei een leven, met een herinnering voor het leven. Dit zal ons altijd binden. Bedankt lief dolfijntje, voor je vertrouwen in mij!

Kim van Aanholt